

"Să ne bucurăm de darurile lui Dumnezeu, cu Dumnezeu și pentru Dumnezeu"

Mâncarea pe care o mâncăm este produsă de Dumnezeu, este continuarea creației Sale.

Conștientizăm faptul că mâncarea pe care o mâncăm - legume, zarzavaturi, fructe și toate cele ce ne mențin în viață – toate sunt lucrarea lui Dumnezeu? Am conștientizat, de asemenea, că atunci când mâncăm până la săturarea pântecelui și aruncăm la gunoi ce ne rămâne, alți confrăți nu au nimic de mâncare și mor de foame?

Ne-am gândit vreodată și ne-am făcut probleme că în această lume civilizată la fiecare trei secunde moare un copil de foame? Mor în jur de zece milioane pe an!

În Africa există un neam unde oamenii beau apă îngenuncheați, în semn de mulțumire față de Dumnezeu, Care le dăruiește acest mare dar ce îi menține în viață. Asta ne spune că vremea mesei este sfântă. Nu datorită mâncării în sine, ci datorită faptului că mâncarea pe care o mâncăm ne menține în viață. Mâncăm ca să trăim și trăim ca să împlinim voia lui Dumnezeu. De aceea înainte de masă și după masă ne facem rugăciunea. În mănăstiri s-a instituit o slujbă specială a mesei. Un părinte spunea: Trei lucruri sunt esențiale pentru monahi, către care trebuie să vină cu frică și cu bucurie duhovnicească. Primul este primirea Sfințelor Taine, al doilea este primirea mesei și al treilea este spălarea (probabil că spălarea trupului se făcea atunci foarte rar). De aceea monahii merg la masă pentru a mânca cu aceleași veșminte bune cu care merg și la biserică.

Când masa se consumă întru această simțire, devine binecuvântare, rugăciune, sfințire. Altfel, ea devine boală dezgustătoare și nesatisfăcătoare. Dovadă: un părinte harismatic, mâncând împreună cu alții la masă, i-a văzut pe unii mâncând miere, pe alții pâine, iar pe alții excremente. Dar de fapt toți mâncau același fel de mâncare. L-a rugat pe Dumnezeu să-i tâlcuiască această vedenie și Preabunul Dumnezeu i-a descoperit-o. „Aceștia care par că mănâncă miere sunt cei care stau la masă cu frica lui Dumnezeu și cu bucurie duhovnicească și se roagă; astfel, rugăciunea lor urcă la Dumnezeu ca tămâia.

Cei care par că mănâncă pâine mulțumesc lui Dumnezeu pentru bunătățile primite (vezi I Corinteni 10, 31). Iar cei care par că mănâncă murdării bombăne și spun: "Asta e bună, asta nu".

Noi cu ce gând mâncăm?

De asemenea, e important și cum, cu ce dispoziție sufletească, cu ce cuget pregătim mâncarea. Dacă facem aceasta cu rugăciune, cu psalmodiere, în curăție, atunci și mâncarea este gustoasă. Dacă aceasta se face însă cu înjurături și în ritm de muzică stricată, atunci mâncarea este sălcie.

Se zice că arhiepiscopul rus Atanasie de Kazan s-a așezat la o masă și i-au adus pește. Iar peștele mirosea.

– Să nu se atingă nimeni! Aruncați-l!, a strigat episcopul și a poruncit să vină bucătarul.

– Ce ai pățit? Ce ai pe mâini, pe degetele tale? , l-a întrebat arhiepiscopul.

– Păi... eu, când curățam peștele, m-am tăiat la mână, a răspuns acesta.

– Și ce ai spus în clipa aceea, când te-ai tăiat? Și a răspuns:

–Am spus... La dracu!

Episcopul spuse:

– Frații mei, peștele pute cu totul, deoarece bucătarul care l-a gătit a hulit. De aceea, vă rog, aruncați-l!

Gândiți-vă acum ce gust au mesele mari și oficiale ale mai-marilor lumii, unde se servesc mâncăruri pregătite în sunetele muzicii sataniste, în hule și altele, și ce gust au chiar și cele mai simple mâncăruri ale creștinilor, care nu numai că se pregătesc cu rugăciune, dar se și mănâncă tot cu rugăciune! Mulți pelerini care vizitează Sfântul Munte vorbesc despre mâncărurile de acolo. "Poate că mâncarea pe care am mâncat-o să fi fost fără ulei, dar a fost foarte gustoasă." I-a dat gust toată atmosfera duhovnicească din vremea mesei.

Cercetări științifice au arătat că atunci când apa "aude" rugăciuni, cuvinte duhovnicești, își schimbă structura. Să fie oare întâmplător?

Să învățăm și noi prin urmare să ne bucurăm de darurile lui Dumnezeu, cu Dumnezeu și pentru Dumnezeu.

(Arhimandrit Vasilios Bacoianis, Taine și descoperiri în Evangheliile Duminicilor)